Publicat a *Ajuntament de Granollers* (https://www.granollers.cat)

Eloi Vila, el relator de la festa

El periodista, escriptor i guionista de Sant Esteve de Palautordera és el relator de 2014.

De ben segur que l'Eloi Vila trobarà en la festa un bon guió per escriure un gran relat. "Aquí em teniu, per tot, i amb moltes ganes!" Així es mostra l'Eloi que va començar la seva etapa professional treballant a El 9NOU, on va descobrir la festa. Confessa que ell no es posicionarà per cap color, tot i que inicialment es decantava per la colla blanca: "Per portar-li la contrària al meu company de taula, l'estimat Jaume Maspons." Com a relator l'Eloi Vila diu que "viurà la festa amb moltes ganes": "Sóc molt passional i vull explicar-ho així, posant paraules a les emocions i sensacions de la festa. Em fa moltíssima il·lusió perquè vinc a parlar de la Festa Major i perquè m'estimo Granollers."

L'Eloi comença el seu relat el diumenge 24 d'agost amb el repte, i el continuarà a partir del divendres de Festa Major. Podreu llegir-lo els dies 25, 30 i 31 d'agost, i 1 de setembre, a partir de les 17 h a l'Ajuntament (en suport paper), i també escrit en aquest espai web.

El Relat de la Festa Major 2014

Capítol 1: Catàstrofe

"Diu un nostre amic, ?amic de fer frases?, que quan escrivim no ens sabem moure dels voltants de la Porxada".

Amador Garrell, Plàcid*, maig de 1924.*

D'entrada, una confessió: el secret per avorrir és intentar explicar-ho tot. La frase és de Xuan Bello, un home que escriu en una llengua que molt poca gent parla però que encara menys gent llegeix: l'asturià. Però la confessió és meva. I us l'aboco d'inici, tot i que encara no sé ben bé per què. Potser perquè exposar quines són les meves intencions em sembla el més honest. És impossible explicar-ho tot. O potser és que necessito justificar-me. No tinc més remei: ja he començat a fer-me meva una festa que és molt vostra.

Sé que he d'explicar la festa als qui ja la coneixeu. Un repte. Jo només aspiro a explicar-vos la veritat. I per aconseguir-ho no se m'acut res més que relatar-la tal com és, com va ser o com he somiat que seria. També puc inventar la veritat que, en definitiva, ve a ser el mateix que explicar mentides.

Heu estat mai en un estadi de futbol sense gent? Entreu-hi, seieu a les graderies i pareu l'orella. Com diu Eduardo Galeano: "no hi ha res menys mut que les graderies d'un camp de futbol buit". Al nou Wembley ressonen encara els crits d'eufòria culers de la final de la Champions del 2011, quan el Barça de Guardiola va escenificar l'essència més pura d'un esport com el futbol destrossant al Manchester United. Al Sánchez Pizjuán de Sevilla, en canvi, el que se senten són plors. Els de la final amb l'Steaua del 1986. Els estadis tenen memòria. I els carrers i les places de les ciutats, també. Proveu-ho. Sortiu de matinada i planteu-vos al mig de la Porxada, o de la plaça de la Corona. Tanqueu els ulls i escolteu atentament. I veureu com engega la cercavila. I et cremes un altre cop amb la Guita, i et remulles novament amb el Basser. I tornen a passar Les Guapes Blanques ballant i els Blautònics, i Les Bastoneres, que ja han fet 20 anys, i La Turca i els gegantons. En Biscarri, en Galí i els McHagum, dels Fòssils Blaus, "unes persones de mitjana edat, aparentment normals, que s'apleguen al voltant d'un carretó i una bóta de whisky". I sents la gent com crida i riu. I com els pares expliquen, com poden, als seus fills l'origen de la humanitat que, segons La Comitiva del Ganxet "és evident que l'home ve de la mongeta, de la mongeta, de la mongeta. És evident que l'home ve de la mongeta del Ganxet". I ressona La Guimbada. I els visca els Blancs i els visca els Blaus. I et proposen estripar, ballant i bevent amb un mocador al coll fins que surti el sol.

Blancs i Blaus, una catàstrofe. L'èxit és una benedicció o una catàstrofe? Suposo que estarem d'acord que les dues opcions són certes i, alhora, contradictòries. I jo crec que tothom qui experimenta l'èxit, experimenta, sens dubte, aquest antagonisme. I més si l'èxit és tan inesperat com el que ha viscut la vostra festa. Com a observador forà, però, permeteu-me que us digui que la Festa Major de Granollers té més de catàstrofe que de benedicció. Em consta que us espanta l'allau de gent que aterra a Granollers atreta per les veus que criden obertament que aquesta festa és collonuda. Sé que us fa por no poder acollir a tothom com es mereix, que la festa perdi l'essència i el beure s'ho mengi tot. I també, n'estic convençut, que us angoixa una mica, encara que només sigui una mica, que els que no són d'aquí, que els que no són de Granollers, vinguin i es facin seva la festa. Però sento dir-vos que ho teniu molt cardat. Perquè per als que no som d'aquí, és una catàstrofe arribar a la ciutat i adonar-nos que hi ha milers de persones disposades a deixar totes les seves energies per fer més fort un color o un sentiment, sigui Blanc o Blau. És una catàstrofe veure una ciutat que surt al carrer sense pensar en el que s'ha de fer l'endemà. És una catàstrofe saber que abans que comenci la festa ja hi ha molta gent que fa dies que no dorm perquè tot surti bé. És una catàstrofe que la botiga dels Blancs i els Blaus vengui més marxandatge que la botiga del Barça. I no exagero. Molts de vosaltres no pareu de dir-me que això només passa durant nou

dies l'any, que els 356 restants, Granollers és gris. I rebutjo portar-vos la contrària. Però és una catàstrofe veure durant nou dies, encara que sigui durant nou dies, tants somriures i tantes cares de felicitat. Podeu no demanar un reconeixement cultural institucional per a la vostra festa, però no podeu frenar una cosa: qui descobreixi el vostre tresor el convertirà en Patrimoni Personal de Felicitat. I sé que per a vosaltres, això és una catàstrofe.

El color de les ciutats. Tinc el defecte d'enamorar-me de les ciutats. I a la vida m'ha passat, de moment, amb Sarajevo, Roma i Lisboa. N'estic enamorat, sí. I això és fotut perquè desitges tornar-hi massa sovint i devores tot allò que s'escriu sobre elles. De Lisboa, curiosament, he detectat una obsessió malaltissa de molta gent per saber quin és el color de la ciutat: és de color groc? És de color blau? És una ciutat de color blanc aspre de perla i cendra? A Granollers no us cal buscar-lo. No en teniu un sinó dos. Omplen les façanes i els parador de les botigues. Dos colors que es repten cada any, aquest cop en forma de consulta ciutadana i de futur apocalíptic. Però si no els tinguéssiu, us diria el mateix: això de buscar el color d'una ciutat em sembla una collonada. Una mena de posat intel·lectual que acaba engreixant les pàgines de qualsevol catàleg turístic *cutre* venut a preu d'or.

I és que és evident que no hi ha un únic color per a una ciutat. Ni una única olor. Ni una única memòria. Ni un únic humor. Ni una única nostàlgia. Ni un únic gest. Ni un únic cel. Ni una única llengua. Ni un únic crit. Ni un únic sentiment. Agafo el programa de la festa i compto quasi 200 actes. Una bestiesa. No hi veig cap concert ni espectacle amb un nom cridaner ni enlluernador. Però hi veig totes les olors, totes les memòries, tots els humors, totes les nostàlgies, tots els gestos, tots els cels, totes les llengües, tots els crits i tots els sentiments d'una ciutat. Hi veig l'ànima que, sens dubte, m'enganxa més que el color.

Capítol 2: Blavitoxines mix

Sempre podré explicar que dec ser de les poques persones que recorden perfectament els dos cops que l'han batejat. Del primer ja fa quasi 30 anys. Jo en tenia 12 i l'aleshores mossèn de Palautordera en deuria tenir uns quants més dels que jo tinc ara. Del segon, fa poques hores, aquesta passada nit, pels carrers de Granollers.

Qui m'havia de dir fa tot just 24 hores –escric aquest relat quan tot just clareja i el dissabte de Festa Major s'aixeca?, que me n'aniria a dormir rebatejat i amb uns nivells de blavitoxina extrems.

El primer *selfie* del dia. L'espetec de la tronada em desperta de cop. N'agafo el responsable i ens fem un *selfie*. Avui en dia, si no fas *selfies* no ets ningú. I fem ganyotes. Un *selfie* sense ganyotes tampoc és un *selfie*. Jo trec la llengua i en Paco Cruz infla les galtes. La seva cara sembla un petard sense petar. Ell m'adverteix: això, demà, encara serà més fort. Collons!, penso. Però m'agrada. Perquè els petards tenen un punt valencià que m'atrau. Com els Blaus, que a l'hora de fer festa, em sembleu més valencians que catalans. Genial.

Amanseu-los, si us plau. L'Eric i l'Aidan són bessons i fan anar de cul als seus pares. Tenen poc més d'un any i ja participen de la festa amb d'altres menuts granollerins en una de les sales del Gra. Els seus pares, la Mònica i en Javi, els hi han dut de bon matí amb un objectiu: que els massatges infantils els calmin una mica. Però el fracàs és absolut. L'Eric i l'Aidan no paren ni un segon i els seus pares, desesperats, corren darrera seu cercant

l'impossible. Que s'estirin per acaronar-los. Jo me'ls miro des d'un racó de la sala, satisfet i preocupat. Sé que aquesta etapa de pare estressat ja l'he cremat. Però me'n vénen d'altres. L'adolescència. Algú m'ajuda?

El petó de la victòria. Glenn McDuffie va morir en una residencia d'avis de Dallas, als Estats Units, fa mig any. Tenia 86 anys. És probable que molts de vosaltres no el conegueu, però en Glenn era un *marine* americà que va protagonitzar el que s'ha convertit en una de les icones del fotoperiodisme del segle XX. En Glenn acabava d'arribar a Nova York de la guerra. De la Segona Guerra Mundial. En Glenn, només desitjava una cosa: veure la seva estimada. Però enmig de la rebuda popular per celebrar la victòria de les forces aliades, en Glenn es va trobar l'Edith Shain, una infermera que estava tant contenta com ell. Sense rumiar res, que és com es fan aquetes coses, en Glenn va besar l'Edith. La fotografia la va fer Alfred Eisenstaedt que va immortalitzar un moment per a la història. Era el 14 d'agost de l'any 1945 a la plaça de Times Square de Nova York. Els que no sabeu del que us parlo, només heu de fer un "googlessu" (si aquesta paraula està acceptada, feu-m'ho saber. El meu correu electrònic és eloivila@hotmail.com [1]).

Avui he viscut una història que em recorda a la d'en Glenn I la Shain. És blanca, però us l'explicaré, encara que avui sigui el meu dia blau. Són les 19.58 de la tarda i milers de granollerins són a la carretera. Els blancs acaben de guanyar la primera estirada de la corda. Encara no tenen el triomf al sac, però l'eufòria es desborda. I el Kenny i la Mireia es fan un petó tan intens com el de d'en Glenn i la Shain. La foto és preciosa, us ho asseguro. La té en Pere Cornellas, demaneu-li.

A la merda la família perfecta! En temps en què les famílies han de ser perfectes, els Blaus organitzen una activitat molt *freak*. Consisteix en què les famílies competeixen per ser la família més forta de la ciutat. Però no us enganyeu, això no és com veure el cap de família fent d'Iñaki Perurena aixecant un bloc de ferro de 300 quilos. Aquí els pares s'ho *curren*. Han d'arrossegar la resta de la família, que és damunt un palet de fusta, trencar una síndria amb el cap i rebre impactes de tomàquet per part del seus fills a la cara. Però això que sembla tan *freak* s'acosta molt a la realitat. O és que a Granollers no teniu fills que li fotrien un tomàquet als morros del seu pare?

Si Carlos Kleiver aixequés el cap. Li caurien els pebrots a terra. Però d'alegria. Estic convençut que si hagués vist la Royal Blauharmonic Orchestra dels Blaus, hagués sortit a dirigir. I sorprès, sense partitura, ni res, s'hauria adonat que l'orquestra canviaria el ritme quan ell manés un altre compàs. De tota manera, segur que el que més l'hauria sorprès és que la carretera, que seria el carrer principal de qualsevol ciutat europea, s'omplís de gent aplaudint l'estil d'un director que tothom creuria anònim sent el millor director d'orquestra de la història. O potser se sorprendria més que algú, en aquest magnífic país, s'hagués convençut que ja era hora de treure la música al carrer. O no?

La Champions. Arribo tard a l'estirada de corda. Ja l'havia vist fa anys però, tot i així, em quedo de pedra. Sento que m'han canviat la festa. Que a la carretera hi ha menys alegria i més tensió. Final de Champions. Una final repartida. La infantil fa anys que la guanyen els Blaus i la d'adults, els Blancs. Ahir, també, tot i l'amenaça blava inicial en forma de Haka All black. El que no m'hauria imaginat mai és que una estirada de corda donaria per a una tertúlia postpartit. I descobreixo que no dóna per a una tertúlia sinó per a llargues discussions blaves, amb una mateixa pregunta: com és que sempre guanyen els Blancs? Us puc anunciar que crec que, després de centenars de respostes diferents i errònies, vistos els

resultats, els Blaus tenen la solució: són massa gent. Un equip d'investigació blau s'ha dedicat a estudiar el cas i creu que a la banda blava de la corda hi ha un excés de persones. Això és un escull a l'hora d'aconseguir un moviment prou ferm i disciplinat com el dels Blancs per treure el màxim partit de la força blava. Però ara, que tenen la solució, se'ls gira un problema que els donarà per a centenars de tertúlies més: aquí venim a guanyar o a participar?

Cluj: la ciutat romanesa de Champions. Com jo, segur que molts de vosaltres vau sentir a parlar per primera vegada de Cluj perquè fa quatre dies l'equip d'aquesta ciutat es va classificar per a la Champions per primer cop en la seva història. És una ciutat romanesa, cinc vegades més gran que Granollers. Aquest passat dilluns, a Cluj van viure la vostra festa. En Ferran hi va sovint per feina i aquest passat dilluns, mentre sopava, després de pensar que a Granollers ja és festa es va posar a plorar. Ell és Blau. Però és igual del color que sigui. El que us vull dir és que: alerta! Que això és molt seriós. A Berga, diuen que per Patum tot els berguedans senten el tabal que marca l'inici de festa allà on siguin del planeta. A vosaltres, granollerins, ja us està passant el mateix. Us agrada?

300 plats i una olla. El concurs de cuina de peix blau i bacallà ja ha passat a la història. Amb els plats que s'hi han presentat en l'edició d'aquest any, superen els 300. I l'olla surt amb el ritual de sempre, amb tres gralles i tres tonades.

I just can't get enough. En Carlos és de l'Agrupació Excursionista de Granollers. Fa poc més d'una setmana es va trencar la tíbia i el peroné a Itàlia, fent escalada i els seus amics, l'han plantat al mig de la Porxada ajagut en un sofà. No volen que es perdi la nit blava. La gent s'hi fa *selfies* i en Carlos, com a bon professional, fa ganyotes. Els amics d'en Carlos saben el que fan. Els meus amics Blaus, encara no ho sé. Com no m'aviseu l'any vinent per a la nit Blava, us mato! Perquè com diu la cançó de Depeche Mode que va sonar a la festa: no en tinc pas prou!

Capítol 3: Canta y sé feliz

Acabo el dia blanc de matinada. Content però mort. Decideixo no mirar l'hora. Sovint, la realitat és massa dura. I demà encara és festa. Tanco els ulls i ho sento tot alhora. El caliu dels Blancs que m'heu acollit de meravella, els espetecs del ball de patum del Drac i el ressò d'una de les últimes cançons que acabo d'escoltar al *Guateque*: "Felicità". És casualitat que el retorn als escenaris d'aquesta mítica parella, vint anys després del seu últim concert, hagi coincidit amb el meu paper de relator. Però m'agrada pensar que no, que han tornat precisament per ajudar-me a descriure el que sento: la *felicità*.

El primer *selfie* del dia. Me'l faig al Parc Torras Villà amb un *tio* que passarà a la història de la festa. Es diu Toni i és del Pla d'Urgell. De Barbens, concretament. Em confessa que ha deixat glaçats els seus amics, tots Blaus, quan a la cua d'inscripcions de la prova els ha dit: "M'inscric amb els Blancs". El seu segon llançament és de rècord: 20 metres i 75 centímetres. Però el primer, que els jutges declaren nul, és històric. Amb una paràbola descomunal, destinada a rebentar tots els registres del concurs, en Toni penja la rajola al pi més alt del parc, aproximadament a uns set metres d'alçada. I això no havia passat mai. Tothom li demana fotos. Qui li havia de dir a aquest Blanc de Lleida que passaria a la història penjant

una rajola d'un pi.

Les virtuts del cagar. Són immenses. Quan un no caga, la vida es complica. La Lotoburro, també. Observar-la a distància té la seva gràcia, sobretot perquè sorprèn molt que hi hagi gent capaç de passar-se hores esperant que tres burros immòbils acabin defecant. Espero la tifa dinant botifarra amb els Blancs i penso que cagar és tan important que, com els burros, cal agafar-se tot el temps del món.

M'haig de disculpar. Carl Maria von Weber era un compositor romàntic alemany. D'una petita festa popular, en va fer una gran òpera: "El caçador furtiu". La història és senzilla: el jove que vulgui endur-se la jove més guapa, haurà de ser el millor tirador. En Max és guardabosc i està enamorat de l'Àgata, una jove preciosa, a qui també desitja en Kilian, un pagès ric. Durant els assajos, en Kilian demostra ser millor que en Max. I en Max acaba venent l'ànima al diable Samael a canvi d'unes bales endimoniades que mai fallen. Amics de la colla dels Blancs, sé que molts de vosaltres vendríeu l'ànima al diable per poder pujar a les grues del Correaigua, agafar la mànega i remullar la gent de la plaça durant mitja hora. L'instant és màgic i el puc viure gràcies als privilegis que té ser el relator. Per això us vull demanar disculpes. I és que aquesta mitja hora és tan tan bèstia que val la pena vendre's l'ànima al diable per poder-la viure.

Como el agua. "Allí lanzamos ladrillos, que son más grandes". Qui em diu això és en Paco, que per primer cop és a la ciutat els dies de festa. Ell viu a Jaén però una tieta de la seva dona va arribar a Granollers fa més de 40 anys. Està preocupat. No entén res en català i l' *speaker* no calla. Pateix per si el criden i se li passa el torn. I ho vol resoldre trucant algú de la seva família perquè li vingui a fer de traductor. Ningú li agafa el telèfon, però al cap d'uns segons, li tornen la trucada perduda. Sona "Cómo el agua", de Camarón de la Isla. En Paco la té com a sintonia del mòbil. "Camarón es el más grande", em diu en Paco. I el temps s'atura. I recordo el dia que en Jaume Maspons em va regular el disc de "Como el agua". Va ser la seva manera de dir-me que, efectivament, en Camarón era el més gran.

Sóc un imbècil. Els Blancs em conviden a ser-ne un. Per als que no ho sapigueu, que deveu ser pocs a Granollers, s'anomenen imbècils als que munten i desmunten les barres de la festa. N'hi ha de Blancs i de Blaus. I, avui, també el relator. Comparteixo l'honor de ser imbècil amb l'Adrià. Té 22 anys i porta una setmana muntant i desmuntant barres. No el planyo. Té l'edat per aguantar això i molt més. Però m'assabento que estudia quart curs de Física i que aquest proper dimarts té un examen d'instrumentació. La prova és clau per poder acabar la carrera i encara li queden un parell de nits fortes de feina. Però el veig amb un somriure als llavis i convençut que tot anirà bé. M'encantaria que tots els físics fossin com l'Adrià. M'encantaria que tots fossin tan imbècils.

Us diré el que no m'agrada. Només dues coses. La primera: que mesureu els nens i les nenes a les proves de competició a la carretera i en funció d'això els deixeu participar o no a la prova. No m'agrada. Ja sé que entre les colles ho deveu haver parlat i debatut mil cops. I entenc els criteris de seguretat, per exemple que els nens massa petits es puguin fer mal a l'estirada de corda. I això és el primer. I em sembla lògic. Però no m'agrada que mesureu els nens per saber si són massa grans. Si algú permet que aquests es posin a la prova infantil és el seu problema. Si els mesureu i els feu fora, el problema passa a ser vostre. Perquè veure gent de les dues colles controlant si algú de l'altra s'ha passat de llest és lleig. O no feu les proves o no les puntueu però jo preferiria que no mesuréssiu els nens.

La segona cosa que no m'agrada: he detectat que per a molts Blancs i per a molts Blaus els millors dies de la festa acaben dijous. No seré jo qui us digui que no teniu raó. Però hi ha el perill que algun dia acabeu abandonant la festa els últims quatre dies. No vull ser alarmista perquè això no passa. Blancs i Blaus, simplement, m'agradaria que no us acabés passant.

"Buenas noches, señora". Però cantemi siguem feliços, que diria el gran Peret. La Cloe té poc més de sis mesos i escolta el rei de la rumba a la plaça de l'Església. Els seus pares, en Carlos i la Nerea, ballen amb ella als braços emocionats amb la selecció de *hits* del sensacional Guateque blanc. No m'estranya, a l'escenari apareixen Tino Casal, Loquillo, Tina Turner i Albano i Romina Power, entre d'altres. M'hi quedaria tota la nit, però per avui ja en tinc prou. Abans de marxar, m'acosto a la Cloe, la miro als ulls i la imagino d'aquí uns anys vivint la festa com una més d'alguna de les dues colles. Li dic adéu fent-li l'ullet mentre apareix en Bertín Osborne a l'escenari cantant el que jo li dic a la Cloe amb la mirada: "Buenas noches, señora".

Capítol 4: Som com som i no com volen que siguem

"Encara no m'ho crec
i ja torn a ser a un satèl·lit
que fa voltes en línia recta.
T'has fet desaparèixer
i jo he perdut sa corba
i s'anestèsia, i he plorat".

"Tots es motors"*, Antònia Font*

Amb afonia absoluta però amb un frankfurt amb formatge i una cervesa sobre la barra. Així és el meu últim sopar a Granollers després de tres dies de festa. M'ho he passat tan bé que, mentre espero l'entrepà, imagino que m'espera una altra nit llarga, com les dues anteriors. Però pels altaveus del bar sona "Tots es Motors", dels Antònia Font. No tinc més remei que començar a tocar de peus a terra. La lletra és demolidora per un dia com avui. Perquè tot el que diu ho aplico a mi i a la festa. Adéu a l'anestèsia. Demà tornaré a fer voltes en línia recta. Que és el mateix que abraçar la rutina diària, que tornar a mirar els diaris per saber com tenim la consulta, si els prorussos han guanyat terreny a Ucraïna o si encara hi ha gent que fa l'*Ice Bucket*. Encara no m'ho crec, en poques hores tornaré a ser un satèl·lit que fa voltes en línia recta.

L'última *selfie* de la festa. Me la faig al Palau d'Esports a quarts de deu del vespre amb en Joan Biscarri, tota una institució blava en el concurs de rajolers. Mentre el jurat delibera, a les acaballes de la prova, en Joan demana el *micro* a en Callau. Les quatre mil persones que hi deuen haver a les grades l'escolten atentament. Molt atentament. I ell anuncia que, després de 30 anys participant en el concurs ?primer com a rajoler i després com a *bailo*, l'ajudant del rajoler? el deixa. El seu genoll i l'esquena en tenen la culpa. I tot el Palau aplaudeix dret mentre en Biscarri assegura que a partir d'ara, farà d'entrenador dels rajolers blaus. Quan ens fem la *selfie* no goso demanar-li que faci ganyotes. Li ploren els ulls, emocionat.

Crisi diplomàtica. Tensió al Palau. La noto d'entrada sense entendre ben bé què passa. Evidentment, intento saber-ho, preguntant a uns i altres. I això és el que interpreto que passa: els Blancs tenen preparada una sorpresa per a la presentació dels seus rajolers. Els Blaus, quan se n'assabenten, decideixen fer el mateix i munten, a corre-cuita, una presentació sorpresa per als seus. Els Blancs s'enfaden perquè els Blaus no han avisat de les seves intencions. I els Blaus diuen que els Blancs tampoc havien dit res. I embolica que fa fort. Però cal resoldre-ho. El concurs ha de començar i ja és tard. La crisi diplomàtica entre les dues colles es resol amb un "si no ens hem emprenyat en deu dies, no ens emprenyarem per això". El Blaus pleguen veles i els Blancs despleguen una reeixida presentació dels seus rajolers a l'americana.

Més tensió al Palau. Els rajolers Blaus, en Locubiche i en Biscarri, guanyen el concurs a la pròrroga. És el segon cop a la història que passa que després de les tres tandes, després d'haver fet els cairons, les rajoles i els maons, les dues colles empaten. Però aquest empat indigna als Blaus. Consideren que els jutges els han descomptat dues rajoles dues vegades. Tensió a les grades i dos minuts més d'afegit. Dos minuts que em serveixen per adonar-me que això és molt seriós. I m'agrada, mentre aquesta tensió rival sigui mesurada. Mai m'hauria imaginat que un concurs de fer rajoles podria ser un espectacle total. I ho és.

Les puntaires i els valents. La trobada de les puntaires de Granollers és la primera activitat de diumenge al matí des de fa 20 anys. Ara, també és el final de l'IronBlau, la primera cursa d'ultrafons festiva. Consisteix en assistir a totes les primeres activitats de tots els matins de la festa després d'una nit de *farra*. 29 valents han completat la prova. Jo, que només he passat dues nits completes a Granollers només puc fer una cosa: treure'm el barret.

Feu i deixeu fer. Si divendres és nit blava, dissabte és blanca. O al revés. Enguany, però, ha anat així. Descobreixo que tots dos dies hi ha incursions festives de la colla rival que no estan programades. Mentre els Blaus omplen la Porxada amb l'arribada del Sant Blau i la música de *Il Santo Azzurro e il Papa Bailongo*, els Blancs es planten davant de l'Europa amb La Turca. I mentre els Blancs celebren la seva nit total, els Fòssils Blaus tanquen la tradicional ruta de *tapeo* a la plaça de les Olles amb una *disco* mòbil que va sobre un carro. M'encanta aquesta manera de fer la punyeta. M'encanta aquest esperit que plana per la ciutat i que ningú ha escrit enlloc: és el del fer i deixar fer. Si s'ho apliqués tothom quan ja no és festa segur que tot plegat seria una mica més fàcil.

Ho vull dir de qui ho diu tot. No em semblaria just marxar de Granollers sense dir ni piu de qui ho diu tot. De qui ensenya a qui no sap res. De qui fa riure a qui mai riu i parlar aquell que mai parla. De qui fa temps quan cal i en guanya quan és necessari. Ell, que anima la festa des de l'ànima, s'ha emportat un petó i una abraçada meva a cada acte en què hem coincidit. Perquè qui més explica una festa genial mereix que s'expliqui com és ell: també genial. Si mai no teniu en Callau, collons com el trobareu a faltar.

L'eufòria blanca. Amarat de suor. Així està en Ramon Forns després de celebrar la victòria blanca des del balcó de l'ajuntament. S'estrena amb triomf com a cap de colla. L'abraçada amb l'Àlex Gontan, el cap de la colla blava, és ferma. És de debò. Un arriba i l'altre se'n va. L'Àlex ja fa quatre anys que és cap de colla i li toca deixar de ser-ho. El veig marxar amb els ulls humits mentre penso el que ha dit fa un instant des del balcó: "som com som, no com volen que siguem". M'agrada perquè serveix per a totes dues colles que trobo que us obsessiona massa saber com us veuen, com sou i com deixeu de ser.

Una última perla... Me la trobo al carrer Santa Anna. Vaig a buscar el cotxe per tornar a casa. I veig una parella d'avis que també torna a casa. Caminen agafats de la mà. Lentament però a pas ferm. Quan arribo a la seva alçada me n'adono que és en Joan Biscarri i l'Angelina, la seva dona. Els saludo i els felicito pel càlid comiat que en Joan ha rebut al Palau i a la Porxada. L'Angelina m'agafa la mà i em dóna les gràcies. I en Joan, en comptes de posar-se a parlar d'ell, com faria tanta i tanta gent i com tocaria en un dia com avui, em toca la galta i em diu: "cuida't la veu. Ara tindràs un parell de dies fotuts". I gràcies a en Joan descobreixo la clau de l'èxit d'aquesta festa: he trobat poca gent que em parli d'ella mateixa.

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type, // dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

Documents adjunts

- Relat 1 (Eloi Vila, 2014) [2]
- Relat 2 (Eloi Vila, 2014) [3]
- Relat 3 (Eloi Vila, 2014) [4]
- Relat 4 (Eloi Vila, 2014) [5]

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:https://www.granollers.cat/festamajor/eloi-vila-relator-2014

Enllaços
[1] mailto:eloivila@hotmail.com
[2] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2014/08/relat_1_blanc_i_blaus_2014_pdf.pdf
[3] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2014/08/relat_2_eloi_vila_2014.pdf
[4] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2014/08/relat_3_eloi_vila_2014.pdf
[5] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2014/09/relat_4_eloi_vila_2014.pdf